

கண்ணப்பன்

1477

சென்னை மோரிராணியார்

மாநாடு லாசாலேச் சிவபிழைப் பண்டிதரும்

‘கல்லாசிரியன்’ பத்திரிகையாளர் ஆகிய

கா. நடச்சிவைய முதலியார்

எழுதியது

கல்கத்தா 1921 ஆகத்து 15

சென்னை

ஸி. தாயசாமி நாயுடு ஹன்ஸ்

1921

கொழிஸ்தர் செட்டி

[விலை 2 ரூபாய்]

**PRINTED AT
THE AURORA PRESS,
MADRAS, E.**

முன்னுரை

இது பழைய கதை புதிய வரை. ஆடவர் பெண்டிர் ஆகிய இருபாலாரும் அச்சம் இன்றி அகமகிழ்ந்து படிக்க அதுகூலமாருமாய் இக் கதையுள் இடக்கூரான சொற்களேனும் விஷயங்க ளேனும் ஏதும் நேராவண்ணம் எழுதியுள்ளேன். பாடசாலை மாணவர்க்கும், தமிழ் உரை நடை பயில்வார்க்கும் உபயோகமாக இதுபோன்ற சில சிறு புத்தகங்கள் வெளிவரும். இனிய பாடல்கள் இடையில் விமலி வருவது படிப்போர்க்கு இன்பம் பயப்பதாகும். இத்தகைய நூல் வரிசைகள் பல அங்கிலத்தில் வெளிவருவதும், அவற்றைப் படிப்போர் பெரும்பயனூறுவதும் அறிந்துள்ளோர் இதனையும் கைக்கொண்டு படித்துப் பயனுறவர் என்பது என் நோக்கம்.

‘செந்தமிழ்வாசக வரிசை’யில் இது நான்காவது. தமிழ் பயிலும் மாணவர் ஒவ்வொன்றாக வாசித்து நலம் பெறுவாராக.

கா. நம.

அண் 14

ஒரு நன் தான் வி தரநிபேதம் பெருகிவிடத் துத்
கொண்ட ான நெய் அடிபு அனையது. இத்தகைய
அன்னைப் பெய்தபொழுது அந் ானத்தின் அன்னையினே
யிழ்வின. அன்னையு அன்னையு ானத்தின் அழகு ாயிர்க்-
கொண்டபு அனையது அனையது தக்கது அழகு அன்
பனைய அனையது தக்கது

‘அரை அரை மிடி படித்து வந்தால், ஸீட்டுக்கு
வெளிப்புட, தன் விட்டாக, உடைய’

எனினும் இவ்விதம் நடவடிக்கை.

என்று | பின் பின் 1 அக வுள்ள 8 ல்லி வுள்ள 8-
 னுள் அண்டின் வயதாய் 1 வலையாய், அண்டி என்னுள்
 தெட்டி 3 அண்டி 12 ல்லிவாய் 1 வலையாய் 12 ல்லி வயதாய்
 12 ல்லிவாய் 12 ல்லிவாய்.

சிறு நிறைய புத்திய வாயிர்ந்தா லுன்று கூடி லுன்று-
 னைப்பாட்டு உவாழாய் தா. மான் மன புத்திய விலங்கு-
 கள் கூட்டங்கூட குறி மேய்வதும, மாய புத்திய
 பறவைகள் கூலந்துண்டு வாழ்வதும அன்றிக் காரியமே
 யாகும. கொடுங் குணமும கொலைத் தொழிலுங் கொண்டு
 தனித்து வசிகூருத தன்மை வாய்ந்த வரிபுலி புத்திய
 வல்லியல விலங்குகளும தம மனைவி பகனிட, த தாயி-
 னும் அன்பு காட்டி அமைந்திருக்கின்றன அன்றே.

இனி, அறிவித்திருந்த மானிடரும் அன்பின் வயப்பட்டவரே. மானிடர் கொண்ட அன்பு பல் வேறு வகையில் மாறுபாடு நிற்கும். ஒருவன் பொன்னின்மேல் அன்புடையன்; ஒருவன் பூரிரினிலேல் அன்புடையன்; ஒருவன் மனைரி மக்கன்மேல் அன்புடையன். இவ்வாறு மானஞ் சென்ற வழியே அன்பு செல்லும். ஆரின், அவை பெல்லாம் அன்பு எனப்படுவதோ; அன்று, அன்று. மெய்ப்பன்பு எந்நாளும் நிலைபெறுபதாய்தாக இருத்தல் வேண்டும். தன் அன்பைப்பெறார் ஒரு பொருள் அழியும் நிலைமை யுடையதாயின், அதன்பாற் செல்லும் அன்பு நிலைபெறுபதாய் தவறு எங்ஙனம்? மொன்னும் பூரியும் மனைரியும் மக்களும் ஆகிய இவை முத்தவிய எல்லாம் பொய்ப்பொருளாயின், அவற்றினிடம் செல்லும் அன்பும் பொய்ப்பன்பே யன்றே.

இனி, மெய்ப்பன்புதான் எது? அஃது எத்தன்மை வாய்ந்தது? எனின், அன்பு இது தன்மையது என்று கையிற்கொண்டு காட்டத் தக்கது அன்று; அது குடத்துள் விளங்கும் தடற்றுள் வாழும்போல் உன்னுடையதாக இருந்து ஒளிர்வது. அன்புடையாரது செய்கையாக் கூண்டிடத் த, 'இது காண் அன்பு என்று அறியலு மவ தன்றி, அது கண்கூடாகக் காணத் தக்கதொன்றன்று. இனி, அச் செய்கையானும் ஒரோ விடத்து மாறுபட்டு நிற்கலுங் கூடும. அதனைக் கண்டு, அன்பெனக் கொண்டு, மயங்குதல் கூடாதாம். அஃது என்னையெனின், மற்றையோரினும் மனைரியும் மன்னானும் ஆகிய இருவரும் மனங்கொண்ட அன்பு வன்புடைத்தென்பது மரபன்றே. அவரது அன்பை ஈண்டு ஆராய்வோம்; ஒருவன் இறந்து பட்டான்; அதுகண்ட அவன் மனைரியும் உடனே உயிர் விட்டாள்; அஃது அன்பின்பாற் படாதோ எனின்

படுதலுங் கூடும், படாமைபுங் கூடும். படாமை எவ்வாறு கூடும் எனின், தன் துணைவன் இறந்து பட்டமை உணர்ந்து, இவ்வாழ்க்கையில் நேருந் இன்னலை எண்ணி இறத்தலுங் கூடும்: 'கொண்டான் இறந்துபட்டும் கொடியாள் இவள் இன்னும் இருந்து உயிர் வாழ்கின்றாள், ஓ ஓ கொடியாள்' என உலகினர் கூறும் பழிமொழியை அஞ்சிச் சாதலுங் கூடும். அன்றி, 'மணாளேனா பரித்தாள் இம் மங்கை, இவளே கற்றிற் கிறந்த காதலி' என மாந்தர் மகிழ்ந்து கூறும் புகழை விருப்பி மரிக்கினும் மரிக்கும். மற்றும், 'கணவனேனா உயிர்துறந்த மாதர் அவர்க்கம் புகுவா' என்னும் நல்லுரை கேட்டிருத்தலின், அதனை யடைபுந் விருப்பினாலும் மரிக்கும். இன்னும் பல காரணங்களானும் இறந்துபடும். இவற்றில் ஏதும் அன்பினால் திகழ்ந்தது ஆகாதன்றே. மற்று மெய்யன்பு தானும் எத்தன்மைபதோ எனின், தன் முயற்சி ஒரு சிறிதும் இன்றி, அவன் இறந்துபட்டவாதே அவனும் இறந்துபட்டாழி, அல்லது அன்பினானே ஆயிற்றெனக் கொள்க. உடல் இரண்டும் உயிர் ஒன்றாக அமைந்த மணவர்களின் அன்பே இவ்வாறு மாறுபடுமாயின், மற்றையோர் அன்பு மாறுபடும் என்பதை எழுத்தவும் வேண்டுகோ.

இது சிற்க, மனைசி மக்களிடத்தும், மண்ணும் பொன்னும் முதலாய பொருள்க ளிடத்தும் ஒருவன் கொண்ட அன்பு, அவற்கு இன்பமேயன்றித் துன்பமும் பயக்கும். அவனது அன்பிற்குக் காரணமாகிய அப் பொருள் என்றும் இன்பமுற்றிருப்பின், அதன்மேல் அன்புகொண்டவனும் என்றும் இன்பமுற்றிருப்பன். அதற்கு ஒரு துன்பம்தோன்றாமாயின் தானும் அதனிற பன்மடங்கு துன்புறுவானவன். தன்னால் விரும்பப்பட்ட அப் பொருளுக்குத் துன்பம் ஒன்றும் நேராவண்ணம்

காக்கும் வன்மையும் அவனுக் கில்லையாம். ஆகவே அவன் தான் விரும்பிய அப்பொருளின் வயப்பட்டு, அது கொண்ட இன்ப துன்பங்களைத் தானாகக் கொண்டவனாவான். வாழ்க்கையில் தான் கொண்ட துன்பமே பெரிதாம் என்பதை ஒருவனும் மறக்கவொண்ணாது. அதனால் பொய்ப் பொருள்களிடத்துக் கொண்ட அன்பு பெரும்பாலும் துன்பத்திற்கே இடனாகும். அழியும் இயல்புடைய பொருளினிடத்து ஒருவன் கொண்ட அன்பு, அப்பொருள் அழிந்துமட்டி வின்னரும், நிலைபெறுமையதாயிருத்தலும் கூடும். கடினவழி அந்த அன்பு அவற்கு எந்நாளும் இன்மையே விளைத்து திற்கும்; அதனால் அந்த அன்பினைப் பெற்றதலும் தீயதோவாகும்.

இனி, என்றும் நிலைபெறுமையதும், என்றும் இன்பமே பரப்பதும் ஆகிய அன்பு யாதென ஆராய்வோம்: நிலைபெறுமைய அன்பைச் செலுத்துதற்கும், நிலைபெறுமைய அந்த அன்பைப் பெறுதற்கும் நிலைபெறுமையதோர் பொருள் வேண்டும். உலகத்திற் காணும் எல்லாப் பொருள்களும் அழியுந் தன்மையுடையன. பிறந்தன இறச்சும், இறந்தன பிறங்கும்; இதுவே உலகியல். அதனால் உலகத்திற் காணும் எப் பொருளும் நிலைபெறுமையது அன்று. இவற்றைப் பெல்லாம் ஆக்கிய இறைவன் ஒருவனே நிலைபெறுமையவன். அவன் அடிக்கண் வைக்கும் அன்பே நிலைபெறுமையது.

இறைவன் திருவடிகளில் இருத்தும் அன்பே என்றும் இன்பம் தருவது. சடவுள் அடிக்கறிற் காட்டும் அன்பே என்றும் அழியாத நிதியைக் காட்டுவது. அத்தகைய மெய்மட்பே இருமைக்கும் ஏதுவாகிய பயனை எளிதில் ஈயவல்லது. அதனால் மெய்ப்பொருளினிடத்து வைக்கும் அன்பே மெய்யன்பு எனத் தருவதாம்.

நல்லியல் வாய்ந்த இத்தகைய அன்பு, அதனைக் கொண்டோர் செய்கைபற்றி, முத்திரப் பதிவதாம். அனைவ் தலையன்பு, இடையன்பு, கடையன்பு என்பனவாம்.

இவற்றள் தலையன்பாவது இடையடுத்து ஓடும் ஊற் றுகீர்ப் பெருக்கிற்கு ஒப்பாவது. ஊற்றுகீர் ஓரிடத் தினின்றும் வழிக்கொண்டு கார்து ஓடுமாயின், அதனைத் தடுத்தல் எவர்க்கும் இயலாநாம். அது தன் செயலாகப் பாபத்தொண்டே யிருக்கும். இது நோக்கியே, 'வெதித் தாலும் ஊறும், இறைத்தாலும் ஊறும், இடை நடுவே, தடுத்தால் தடை யிடமோ மணற்கேணித் தண்ணீர்' என்று கூறியதுங் காண்க. அஃதேபோல் தலையன்புடைய மெய் யடியார் தம்மை முற்றும் மறந்து, தம் மனத்தை இடை யறாது இறைவனடிகளிற் செலுத்தி, எந்நாளும் எக் காலத்தும் அழிதவில்லாத இன்பத்தையே நுகர்ந்து கொண்டிருப்பர்.

இனி, இடையன்பு செய்குந் தாமமானது. நெய் அனலைக் கண்ட விடத்து உருகி கிற்கும்; அதனை அகன் றவிடத்து இறகி கிற்கும். அதுபோல், இடையன் புடையார் இறைவன் எழுத்தநீரெய்யுள்ள ஆலயங்களை யேனும், அவ்விறைவிற்குக் கொண்டு பூண்டொழுகும். அடியாவையேனும் எதிராகக் கண்ட காலத்துத் துணுக் குற்று உடல் நடுங்கக் கண்ணீர் வார மயிர்க்குச்செறிய நாத் தழுதழுப்ப அன்புசுட்டி வணங்கி கிற்பர்; அவரை அகன்றகாலத்தே ஒருவாறு மறந்து வாழ்க்கை வயராட்டு மயங்கி யிருப்பர்.

இனி, கடையன்பு இதுவேனைக் காட்டுவோம். கடையன்பாவது அரக்கன் தன்மை அமையப்பெற்றதாகும். அரக்கு நெருப்பிற் காட்டுந்தோறும் ஒருவாறு உருகும், அதனை அகன்றவுடன் இடையீடின்றி இறுகிவிடும்.

அதுபோல் கடையன்புடையார் கடவுளையும் அவனது அடியாரையும் காணுந்தோறும் சிறிது கனிவடைந்து, உடனே அவ்விறைவனிடத்தும் அவன் அடியாரிடத்தும் ஐயங்கொண்டு அன்பு நீங்கி வன்பு கொள்ளுவர். இத்தகையார் நாத்திகரினும் நலங்கெட்டவரே யாவர். நாத்திகர் இறைவன் ஒருவன் இல்லையே என்பர். கடையன்புடையாரோ அவர்பால் ஐயங்கொண்டு அல்லலுற்று அழிந்துபடுவர்.

இம் மூவகைப்பட்ட அன்பில் நந்தம் கண்ணப்ப நாயனார் கொண்ட அன்பு எத்தகையது என்று ஆராய்வோம்: கண்ணப்ப நாயனார், 'கொல்லாமை அறியாமை குணமாகக் கொண்டொழுகும், பொல்லாத சிலைவேட்பு புளிஞர்' குலத்திற் பிறந்தவர். இவர் காளத்தி மலையின்கண் கடவுளுருவைக் கண்டதும் அன்பின் வயப்பட்டு, பெற்றோர் முதலிய அனைவரையும் மறந்தனர். மற்றும் அக் கடவுளைத் தம் அன்பு காரணமாக ஊன் உண்ணவும் செய்வித்தனர். ஆறு நாட்களில் அப் புனிதர் அன்பே உருவாக மாறி, பெருமானுக்கு உற்றனவாகத் தோன்றிய இடுக்கண்களைத் தமவாகக் கொண்டு உறுப்பிற் சிறந்த கண்ணையும் இடந்து அவற்கு அப்பினர். அதனால், திண்ணப்பராகிய கண்ணப்பர் கொண்ட அன்பு மெய்யன்பே என்பது திண்ணமாகின்றது.

இனி, அன்பே ஒருருமைகி, அழுது அழுது, தொழுது தொழுது, அரண்டிக்கே அன்பு பூண்ட மணி வாசகப் பெருமான் கண்ணப்பரது உடல் முழுதும் அன்பே; குணம் குணி என்னும் பேதர் அவரிற் காண்டல் இல்லை என்னுங் சுருத்தால்,

‘கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின்
என்னப்பன் என்னெப்பில் என்னையும் ஆட் கொண்டருளி

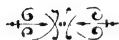
வண்ணப் பணிதென்ன வாவுன்ற வான்கருணை
கண்ணபெருந நீற்றந்தே சென்றாகாய் கோத்துமயி'

எனக் திருவாய் மலர்க நாளினர்.

பின்னும், இவ்விலக ஒரு துருமராக மதித்த பெருந
அழிவாய்க் பட்டி வதகடி கருநர நந்தம் கண்ணப் பரது
அன்பு விபகது,

'வாரான் மகவாய் சாட்டவல் லேனல்லன் மாதகொன்ன
குளான லுள்ளம் துரகவல் லேனல்லன் தொண்டுசெய்து
நாளாறிந் கண்ணிட சபலவல் லேனல்லன் நான்இனிச்சென
முளாவ தெய்வ லோசிருக எனத்தி யபபருக்கே'

என்று கூறியருளினர். அத்தகைய மெய்யன்றது
சரித்ததை அணுக கூறுவோம்.

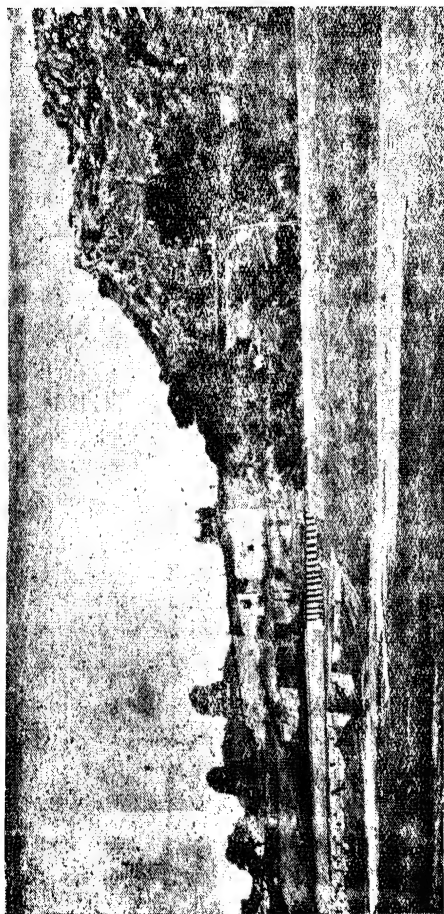

Figure 1. 1. 1. 1.

கண்ணாப்பன்

எடுப்பும் இணையுமற்ற உடுப்பூர் என்னும் திருப்பதி
 பண்டைக் காலத்தில் பொத்தாபி நாட்டின்கண் புகழ்
 பெற்று விளங்கியிருந்தது. அப் பதியைத் தன் அரசிருக்-
 கையாகக் கொண்டு, வேடுவர்ம்குள் வேந்தனாக விளங்கிய
 நாகன் என்பான், கல்லாக புரிந்து வந்தனன். அவ்
 வேந்தன் உரிய பருவத்தே தத்தைபோலும் பொழியினை
 புடைய தத்தை யெப்பாளை மணந்து, ஷவளோடு, மலரும்
 மணமும்போல், ஷமுனாபட்டு இல்லறம் நடத்தி இனிது
 வாழ்க்கிருந்தனன்.

இவ்வாறு நாள் பல்சொல்ல, ஷருநான், நாகன் தன்
 பவத்திற் கினிய மனைக் கிழத்தியை கோக்கி, 'பெண்
 மணி, இறைவன் இன்னருளால் செல்வம் அனைத்தும்
 சிறக்கப் பெற்று, அன்புறம் வர்ப்பவ அடைந்துள்-
 ளோம். ஆது சிந்தைகளிக் பல் செல்வம் ஷருவனைப்
 பெறாதபோது, இச் செல்வம் அனைத்தும் பெற்றதனாற்
 பயன் யாது! "தம் பொருளென்ப தம் மக்கள்" என்பர்
 பெரியோர். மக்களில்லாத வாழ்க்கையும் ஷரு வாழ்க்கை
 யாமே!

“கண்ணில் யாக்கையும் திங்களில் கங்குலும் கண்போல்
அண்ணல் மந்திரியில்லா சாட்சியம் அருளில்
திண்ணென் நெஞ்சமும் புலவரில் அவைவடிவொண் தீமபால்
வண்ண வாயிள் மங்களில் வாழ்வம் ஒப்பாமால்”

எனவும்,

“அரிகொள் பொன்புனை திண்கின்றதண்டைபோ டணந்த
தருண மென்றளிர்ச் சிறடிச் சளந்நடைச் சிறுவர்
மருவ ருதசெவ் வரம்பல்லாய் மழலையா ரமுதம்
பருகிவாச் செவி பாவையின் செவியெனப் படுமால்”

எனவும் கற்றுவல்ல கவிஞர் கூறுகின்றனரே! மற்றார்
நன்மக்கட் பேற்றை எய்தார் பெறுத மாந்தர் புத்தென்-
னும், நாகத்தை அடைவதென் னன்மை தூக்கன் னரைக்-
கின்றன. அந்தோ, மக்கட்பேற்றை எய்தாதவர் இர-
மைப் பயனையே யன்றி மறுவார்ப் பயனையும் இழக்கா-
ராகின்றனரே! இக்கதிக்கு நாமும் இலக்காரினோ மன்றே!”
என்று கூறி, இன்னலுறுவானானான்.

அது கண்ட தத்தை, ‘என் இன்னுரிந்த தலைவ,
இதன் பொருட்டு நாம் செய்யத் தக்கது யாது? யாவர்
இறைவன் திருவருளின்படி நடக்கும்: அவனன்றி ஒர்
அணுவும் அசையா தன்றே: நம் குலதெய்வமாக விளங்-
கும் குமரநாயகனை வணங்கி வாங்கிடப்போம்: அப்பெரு-
மான் திருவருள் பாவிக்குமேல் எல்லாம் இனிது முடியுள்’
என்றான். தன் நாயகியின் நல்லுரை கேட்ட நாகன்
மகிழ்ச்சியடைந்து, நன்னான் கொண்டு, தன் சுற்றத்தார்
முதலாயினோர் சூழ்ந்து வரச் சென்று, செவ்வேன் தக்-
கிய திருத்தளியை யடைந்து, ஆலயத்தை அலகிட்டு
மெழுகி, பசிய தோரணங்கள் தொக்கவிட்டு, நறிய கடப்-
பமலர் மாலைகள் நாலவிட்டு, சேவலும் மயிலும் திரள்
திரளாகச் சுற்றி விட்டு, திருவிழா இயற்றி, தேவராட்டி-

வேடுவர் அனைவரும் சிந்தை மகிழ்ந்து தத்தம் வீடுகளை அணிபெற அலங்கரித்து விளங்கச் செய்தனர்.

நாகன் விடுத்த நற்செய்தியை யுணர்ந்த அரசர்கள் அகிலும், மணியும், ஆனைமாருட்டும் முதலாயுள்ள மலைபடு பொருள்களைத் திரட்டிக்கொண்டு திரளாக வந்து உடுப்பூரை யடுத்த வனங்களில் வதிந்திருந்தனர். சுற்றத்தார் முதலிய மற்றையோர் தேனும், தினைமாவும், பல வகைப்பட்ட பழங்களும், சிழங்குகளும் சேகரித்துக் கொணர்வந்து கூட்டமாக திறைந்தனர்.

விழுந்த பொருளைக் குனிந்தெடுக்கவும் இடமின்றி நெருங்கியிருந்த விருத்தினரைக் கண்ட நாகன் பெரு மகிழ்வடைந்து வில்லிமா இயற்றத் தொடங்கினன். ஏவலாளர் அத் திருவிழாவிற்கு வேண்டிய பொருள்கள் அனைத்தும் அமைத்துக் கொண்டனர். வீரர்கள் தம் படைகளைக் கைவிட்டுக்கொண்டு அருகில் சூழ்ந்து திற்க, வில்லாசிரியர் உத்தம லக்ஷணம் விளங்கிய ஒரு வில்லுக்குக் காப்புக் கட்டிய பின்னர்த் திண்ணைநூர் வகக்கும் கங்கணங் கட்டினர். வேடுவர் தம்மை இலேசையாலும் பலர்களைலும் சவடிக்கலன்களாலும் புனைந்து கொண்டு வந்து, ஆசிரியரை அடுத்து நின்றனர். பின்பு அனைவரும் ஒடுங்கு திரண்டு, தொண்டகம், முரசம், தடி முதலாயுள்ள இன்னியங்கள் முழங்க அங் வுடுப்பூரை வலமாகச் சுற்றி வந்தனர்.

பின்னர் அவ்வாள் தாம் தாம் விரும்பியவாறு உணவருத்தினர். தேனும் தினைமாவும் பலதண்டார் சிலர்; ஊளைத் தேனில் தோய்த்து வதக்கி யுண்டார் சிலர்; விளாங்கனியில் தேனைப்பெய்து பிசைந்துண்டார் சிலர்; சிலர் மதுவே கொண்டனர்; சிலர் பாம்புசமே மகிழ்ந்து உண்டனர். இவ்வாறெல்லாம் உண்டபின்னர்ப் பொழுது

சாய்தல் கண்டு கண்டாண்டு களிமட்டி அயர்ந்தவர். ஆடுவார் சிலர், பாரிவார் சிலர், மது பங்கத்தால் மதி யிழந்து விழுவார் பலர். இவ்வாறெல்லாம் அறநாடுகள் அகன்றன. ஏழாநாள் மற்றை காட்களிலும் மதின் மடங்கு மாண்டற்று விளங்கத் திற்புகள் பல செய்து, உச்சி வேலையில் பலவகையாட்ட மங்கல் வாய்சுயர்கள் முழங்க மலைச்சாலைப் கொன்று வளதேவதைக்குப் பரி யிட்டிப் பூசைமுடித்தனர். ஆசிரியர் வாய்த்துக் கூறி வில்லைத் திண்ணனார் வாயிற்க்கெடுத்தனர். திண்ணனார் அதனைப் பணிவுடன் ஏற்று, ஆசிரியரை முறைபடி வணங்கி, அவர் சுற்றித்தவாழே பாயின்று தம்பராவின் ஓதாது உணரவும் உத்தமம் களிஞ்சே போல் திண்ணனார் அயுதப் பிரயோசகங்களை அகி விவரவில் உணர்ந்தனர். பின்பு, அத்திண்ணனார் வாய்பிடைச் சந்திரனை போல் வாய்த்து மதினாழ்வார் பிராயத்தை அடைந்தனர்.

தல்புதல்வாது வண்ண வாயும் வணர்வாயும் கண்டு மனமகிழ்ந்த நாசன், அவர்ந்து இவ்வாய்ப்பாய்ந்த நூட்ட விதம்பி, தன் காட்டினும் எவெந்திதத் தலைவரை வர வணைத்து, 'ஐயல்லை, இது என்னும் உங்களுக்குத் தலைவர் பூண்டி, நம்மை பாடிவனகொண்ட முதுகங்க வளது பேர நூலினால், உங்களைக் காத்த வந்தேன் : இவ்வாய்து வளக்கு முதுவனப்பருவம் முதிர்ந்து விட்டது ; இனி காட்டையாழையும், காட்டை பாட்டையும், வேட்டையாட்டவும் வாயில்லை. இனி, எனது அருந்தவர் புதல்வனாய் திண்ணனை நூங்குத் தலைவனாகக் கொண்டு, என்னிடங் காட்டிய பேரண்ணை அவனிடங் காட்டி இன்றின்று இனிது வாழ்வீராக' என்று கூறினன். தம் தலைவன் கூறிய இன்மொழியைக் கேட்டு மனங்களித்த வேடுவர், 'அரசே, அவ்வாறே நாங்களும் எமது சக்ததியாரும்

செய்யச் சித்தப்பாக இருக்கின்றோம் ' என்றனர். எனலும், நாகன் தன் தநாளை வரலாற்றித்து, தன் விருப்பநனைத்-
தும் விளங்கவுரைத்து, 'நின்னை, நீ கன்னி வேட்டஞ் செய்பக் கானகஞ் செல்லவேண்டும். ஆதலின், அதற்குத் தக்கவாறு ஆடைபணிகள் அணிந்து வருக ' எனக்கூறி, தான் கொண்டிருந்த தோலையும் வாடையும் உதவினன். நின்னைனார் தக்கதைய எணங்கி, தோலையும் வாடையும் பணிவுடன் ஏற்றுச்சென்று, தம் இருக்கையை அடைந்து, வேட்டைமேற் செல்ல நாட்டமுற்று இருந்தனர்.

பின்பு, நாகன் தேவபாடியை வருவித்து, 'அம்மே, என் அருந்தவா? புதல்வன் கன்னி வேட்டஞ் செய்பக் கானகஞ் செல்கின்றான். அவனுக்கு வெற்றி யுண்டாகுமா வனதேவதைகளாக்குப் பரியிட்டுவருக' என்றான். அவனும், 'அரசே, இன்று நான் புறப்படுகையில் உத்தம சகுனங்களோ உண்டாயின : உமது மைத்தலுக்கு நல்லன வெல்லாங் கைகளும்' என்று உவம்புடன் உரைத்த பின்னர், பசிக்கு வேண்டிய பண்டங்களை அமைத்திக் கொண்டு வனத்திற்குச் சென்றான்.

அரசரிமை மேற்கொண்ட நின்னைனார் படைகள் படைசூழ வேட்டைக்குப்பறப்பட்டு, காட்டையடைத்து, ஆண்டுத் தம் எதிரிப்பட்ட விலங்குகள் அனைத்தையும் வேட்டையாடி வதைத்தனர். அப்போது, ஒரு பன்றி, வேடுவர் கட்டிய வலைகள் சிதைத்துக்கொண்டு விளங்கு ஒடுதலும், நின்னைனார் அப்பன்றியைப் பின்பற்றியோடி, அது செல்லும் வழியெல்லாம் சென்று துரத்தினர். முடிவில் அப் பன்றி களைப்பிற்று, ஒரு மரத்தின் நீழலில் அடைவற்று நின்றுவிட்டது. நின்னைனார் உடனே அதனைத் தம் உடைவாளால் குத்திக் கொன்றனர். நானன், காடன் என்னும் வேடுவர் இருவர் தம் தலைவரைத்

தொடர்ந்து ஓடிவந்து, அப்பன்றி குத்துவாங்கி இறந்து-
பட்ட டிரூப்பதைக்கண்டு, மக்களிடத்தைப் பின்பு நாணன்
'அண்ணலே, இன்று நெடுநோம் வேட்டமாடி வாய்ப்பு-
முற்றீர்; இப்பன்றியும் தமக்குச் சாலவதத்தத்தை யுண்-
டாக்கிற்று. ஆகவே, இதனை சண்டே வதக்கியுங்கி,
தண்ணீர் அருந்தி, சற்றே இளைப்பாறி அப்பால் செல்-
லோம்' என்றான். திண்ணனார், 'அவ்வாறே செல்லோம்;
சண்டு நீரினைப் பெற்றுங் கண்ணோம்' என, காடன்,
'அரசே! அதுதோ தெரிவின்ற தேக்கமபத்திற்கு அப்-
பால் பொன்முகரியாறு புனல் நிறைந்து பாய்கின்றது'
என்றான். 'ஆரின், அங்கே சென்று தங்கி வருவோம்'
என்றனர் திண்ணனார். நடனே வேறிவர் இடையாய்
இறந்துபட்ட அப்பன்றியை எடுத்துக்கொண்டு செல்-
லும்போது, திண்ணனார் தமக்கு முன்னே தோன்றும்
மலையைக் கண்டு, 'காண, காண் அம் மலைமேற் சென்று
வருவோம்' என, காணன், 'ஆம், சென்றால் அங்கே
கோயில்கொண்டு எழுத்தருளியுள்ள குறிமத்தக்கவையார்
சும்பிடலாம்' என்றான்.

அதுகேட்டு, திண்ணனார் வினாத்து நடந்து, பொன்-
முகரியாத் தை மடைத்து, நடனே கொங்கி, 'காண், நீ
சண்டே தங்கித் திக்கடைப்போல் கொண்டு திரும்பாக்கி,
இப்பன்றியைக் கீறிப் பங்குமாற்றெடுத்து வை. யாங்-
கன் இம்மலைமேற் சென்று, வனங்களைக் கண்டு வருகின்றோம்'
என்று கூறி, காணை அழைத்துக்கொண்டு சென்றனர்.
நடனையில் திண்ணனார் காணனை கொங்கி, 'காண, இம்-
மலையை அணுஅணுக எலக்கார் அன்புதோன்றுகிறது.
தலையில் தாங்கிய சுவாசவத் தலையில் இறக்கனுற்போல்,
நடற்பொறுந் நிற்குகின்றது. இஃது என்னோ அறிவேன்!
சென்று சேவிக்க வேண்டும்' என்னார் விழாட்டினால் என்

சிலைத விவாகத்து மால்கின்றது' எனக் கூறிக்கொண்டே அப்பக்கோரின் உங்கைய படைத்தவர். அடைத்தவர் உள்ளம் ஆழத்தகர்ப்பவனா, ஆன்ரி, ஓடி சிவசிங்மம் இருத்தல் மன்றி, புற்றவைந்தவர் விவந்தி, அடிசை ஓர் உருவமாகி கலைத்து உத்தமன். பின்ன, அவர் ஆவச மேலீட்டால், ஆவினைக் கண்ட இவங்குன்றை ஓடி, சிவசிங்கப் பெருமனைத் தம் ஆசமுதத் தழுவிப் பட்டிக்கொண்டு முத்தப் பட்டு பானமுற்றி நுத்தனர். பின்னும் திண்ணனார் அப் பெருமனை உற்று மூலக் உள்ளம் பூரிந்து, உடல் முழுதும் பசிக்கஞ்சக்கறி, கண்களில் நீர்வார, காக்குழை உன்று, எப்பெயராமனே, பாக்கையும் புறியும் வனமும் என்னும் இவ்வாறு அது திரியும் இம் பக்கோரின்மல் உற்று அனை ஒதுவதும் இன்றி, தனித்திருத்தல் தக்கதென்பா! இனி, அடிசைன் தேவரீரை விட்டுக் கணமும் பிரியேன், பிரியின் உயிர் தாரியேன். கத்தாய், கண்டி ஒன்றியாக இதுபின், உமக்கு உணவு கொடுத்து உபசாரம்மா பாவம்! பரமபுத்தாக்கை நீர் பசியோ டிருத்தல் பான்மை பாபமா? என்னோடு வாழும், உமக்குத் தேனும் தினைமாவும் திங்கலிகளும் பல்வகைப்பட்ட இறைச்சிகளும் காலங் ம.வாது படைக்கின்றேன். கானவரும் நீங்ளது தின்று சாவல் புரிவர். இன்னே அமுந்திரும் என்றார்.

‘சாமநீ தனியே யீண்டுத் தங்குதல் தரித்த லாற்றேன்
எமநல் லுதிப்பூர்க் கின்னே என்னோடு வருதல் வேண்டும்
நீமன மிடங்காய் எந்தாய் எனப்பல நிகழ்த்தி னானக்
கூர்மழை யனையா னன்புக் கடவினுக் கொல்ல யுண்டோ.’

என்று, திண்ணனார் எவ்வளவு வேண்டியும் பெருமான் ஏதும் பேசினால்லர். அது கண்டு, திண்ணனார், நம் பெருமானுக்கு இவ்விடத்திருத்தலே எண்ணம்போலும்; இனி என் செய்வோம்! விட்டுப் பிரிதலும் ஆகாதே’

என்று எண்ணித் திவங்கத்து கீன்று, மெய்ப்பறந்து, தர்
கையிற் கொண்ட வில்லும் அம்பும் நடிவியல்கையும் உண-
ராராகப் பரவா பவ த்தன், பின்பு அவர் ஓர்நவாறு
தெளிவவா த்து, மெய்ப்பவனது திவமுடி பல் பர்க்கையுள்
மலரும் பரப்பியிருத்தல் கண்டு வந்தும் கவனி,
'என்னே ! இவர்க்கு இலையும் மலரும் இடம் பாவர் !
நீரும்சிந்து கிலத்திருக்கிறேன்' என்று ஐயமுற்றா னினவ,
நானன், 'ஐய முன்னொருநால், நான் தவது தகவையி-
ரோடு வேட்டஞ் செய்ய இங்கு வந்த நான், அப்பவது,
ஐயம் ஒருவர் இவ்வுருவனை கவனிப்படி, தறபவ்
குட்டி, இன்னமுதுட்டிச் சொல்லக் கண்டேன், அந்த
ஐயரே இன்றும் செய்திருப்பார் என எண்ணுகிறேன்'
என்றான். அதனை யுணர்ந்த திண்ணனார் இவையோவர்
பெருமானுக்கு விருப்பம் போதும்; கூழும் அவ்வாறே
செய்வோம் என்று துர்முன் உறுதிசெய்து, அவ்வாறு-
யின் இப்போது கவப்பலாறிற்றே ! பொழுதும் உச்சி
யில் வந்துவிட்ட தீத ! கம்பெயரான் எதும் உணவின்றிப்
பசிபோடு இருக்கின்றனரே ! என்னவது ! பார்ப்பத-
தனியே விட்டுச் சொல்லுகலும் தகுதியற்றே ! சொல்லா-
விடின் இவர் உணவின்றி வயுத்தாரே !' எனப் பலவாறு
எண்ணி, வில்லைக் கையிற் கொண்டு,

‘போதுவார் மீண்டு செல்வர் புல்லுவர் மிளப் போவர்
காதலின் நோக்கி நிற்பார் கன்றகல் புனிற்றூப் போல்வர்
நாதனே யழுது செய்ய நல்லமெல் விதைச்சி நானே
கோதறத் தெரிந்து வேறு கொண்டிங்கு வருவே வென்பார்’

‘உழுந்துருள் பொழுதின் மீள்வேன் ஒருநனை மெனுந் தாமேன்
வழங்குறு கொடுவி லங்கு வருமென அஞ்சே லைய
எழுந்துமேல் வந்த தாயின் என்னையொய் யெனக்கூ வென்று
குழைந்தவிற் றடக்கை கூப்பிக் குறவர்கோ னரிதி னீங்கிச்’

சென்றனர். சென்றவர், நாணன் பின்னேவர, மலையினி-
 றிழிந்து, பொன்முகரி யாற்றைக் கடந்து, அதன் கரைவய
 படுத்த கோலையிற் பழகுந்தனர். அப்போது காடன் ஓடி
 வந்து திண்ணனாரை வணங்கி, 'அரசே, அப் பன்றியைக்
 கீறிச் செய்வன செய்து சித்தமாக வைத்துள்ளேன், வந்து
 வதக்கி யுங்கள்' என்றான். திண்ணனார் ஒன்றுங் கூறாது,
 எண்ண மெல்லாம் ஈசனிடத்தே வைத்தவராய், பன்றியி
 னிறைச்சியைக் கோலிற் கோத்து, தீயிற் காட்டிப் பத-
 முற வதக்குவாராயினர். அப்போது நாணன் காடனை
 நோக்கி, 'காட, நாம் இனி இவரை எதிர்பார்த்துப் பய-
 னில்லை; மலைமேற் சென்று குடுரித்தேவரைக் கும்பிட்-
 டதும் அவருக்குக் குணம் மாநிலிட்டது; அதனால் நம்
 குலத்தொழி லனைத்தும் கைவிட்டனர். அத்தேவருக்கு
 இறைச்சி கொண்டுபோகவே இங்கு வந்தனர்' என்றான்.
 அதுகேட்ட காடன் திண்ணனாரை நோக்கி, 'ஐய, என்ன
 இது, பித்துக்கொண்டு பேதுறுகின்றீரோ! இவ்வாறும்
 செய்வாருண்டோ!' எனப் பலவாறு கூறி வேண்டினன்.
 திண்ணனார் அக்காடனைக் கண்ணெடுத்தும் பாராக்கி,
 இறைச்சித் துண்டுகளைக் கோலிற் கோத்துப் பதமுற
 வதக்கி, பல்லினால் அதுக்கி, நறுஞ்சுவையுள்ள துண்டுகளை
 பெடுத்து, தேக்கிலையிற் றைத்த கல்லையில் வைத்து, என்பு
 முதலிய மாற்றையவற்றை எறிவாராயினர். அது கண்ட
 வேடுவர் இரவரும், நாம் இனி இங்கிருந்து பயனில்லை.
 பித்தம் தலைக்கேறிவிட்டது போலும்; இன்றைல் பசியோடு
 இருபாவம் பதம் பார்த்துப் பார்த்து, மாமிசத்தை வைத்து
 விடுவோ! இவரைத் திருப்ப இனி நம்மால் ஆகாது; நாம்
 சென்று நம் அரசற்கு அறிவித்து, தேவராட்டியை
 அழைத்துக் கொண்டுவந்து, இம் மயக்கத்தைத் தீர்த்தல்
 வேண்டுமெ' எனத் தீர்மானித்து, தம்முடன் போந்த ஏவ-
 லாளரை அழைத்துக்கொண்டு தம் நாட்டை அடைந்தனர்.

திண்ணனார், தம்புடல் வந்த வேடுவர் தம்மை யகன்றனர் என்பதையும் உணரரசாகித் தம் குழந்தையே கண்ணுங் கருத்தாக இருந்து, வேண்டிய மட்டும் இறைச்சிகளைச் சேகரித்துக் கொண்டனர். பின்னும் நம் பெருமானுக்கு வேண்டிவன பாவமென்ப றுன்னி, 'கீராட்பு நறுப்புனல் வேண்டுமீ' எனத் தேர்ந்து, ஆற்றில் இறங்கிச் சிறிது நீரை வாயில் முகந்து கொண்டு, பொழி லிற் புகுந்து அன்றலாந்த மலர்க்கிற் சிலவற்றைப் பறித்துத் தலையில் செருகிக் கொண்டு, நுகர சூத்தில் இறைச்சி யையும், மற்றொரு கரத்தில் வில்லையும் தாங்கிக்கொண்டு விரைந்து செல்வாராயினார். செல்லுகையில், 'அந்தோ, இந்நேரம் நம்பெருமான் பசியோடிருந்து பரிதாபிப்பே! தனியே யிருந்து தவிப்பே!' என்று எண்ணிப் பதை பதைத்து, காற்றும் பின்னிடக் கடிது நடந்து, ஆல-பத்தை படைந்து, சிவலிங்கப் பெருமானது திருமுடியிலிருந்த மலர்களைத் தம் செருப்புக் காலால் மாற்றி, வாயிலிருந்த நீரால் மஞ்சனமாட்டி, தம் தலையிற் செருகியிருந்த மலர்களை எடுத்து, பெருமானது உச்சியிற் சாத்தி உள்ளங் குளிர்த்து, ஊனுணவை ஊட்டுவாராயினர். 'எந்தாய், இவ் விறைச்சி மிக்க இனிமை யானது; நானே பதம் பார்த்துப் பக்குவஞ்செய்து கொண்டுவந்துள்ளேன்; உண்ண உண்ண உருசியா யிருக்கும்' எனப் பலவாறு கூறி, அவ் விறைச்சியைத் தம் அன்புடனே கூட்டி உண்டித்தனர். பொழுது பட்டதும், திண்ணனார், விலங்குகளைத்தும் விலகி நின்றபொழுது, தம் வில்லைக் கையிற் கொண்டு, பெருமானுக்கு அருகில் நின்று, கண்ணுறங்காத நாவல் செய்வாராயினர். மறுநாள் பொழுது புலங்கலும், திண்ணனார், உணவுகொண்டு வருவதற்குப் புறப்பட்டி வேட்டை போற் சென்றனர்.

இஃது இங்ஙனமாக, காலத்தியாய்வாகக் கனமும் மறவாதிருந்து, காலத்தோறும் வந்து, அருச்சிப்பவராகிய சிவகோசரியார் என்றும் அந்தனர் அன்ற வைகறையில் எழுந்து, பொன்முகரியற்றில் நீராடி, தீர்த்தமும் பத்திரமும் புஷ்பமும் கொண்டு, ஆலயத்தை யடைந்தனர். ஆண்டு, இறைச்சையும் எலும்பும் இறைந்து கிடத்தல் கண்டு திடுக்கிட்டு, நடுகதிங்கி, குதித்துச் சென்று, பெருபாஸுதில் தீண்டி, 'வந்தாய்! இத்தகைய கொடுந்தொழில் பரிந்தாய் பாவமே! அவர்கள் இவ்வாறு செய்தற்குத் தேவரீர் திருவுள்ளம் இவையத்தோ !

‘கொல்லாமை யறியாமை குணமாகக் கொண்டொழுகும்
பொல்லாத சிலைவேடப் புளிஞரோ யிதுசெய்வார்
ஒல்லாத செயலிதையன் புடைபேயர்கள் சுண்டக்கால்
நில்லாமல் நிறந்திடுவார் நிற்கின்றேன் கொங்கையேன்’

என்று வருந்தி, வாய்விட்டு அறற்றி, ஓடிவாறு தேறி, அங்கு இறைந்து கிடந்த எலும்பு முதலிய மலினங்களை திருவலருட் கொண்டு நீக்கிச் சம்பந்தமடிவணங்க் செய்தனர். பின்னர் அப்பெரியார் ஆய்வையடைந்து நீராடி ஆலயத்தை யணுகிப் பெருபாஸுக்கு அர்ப்பிஷாஞ் செய்து, பத்திர புஷ்பங்ஙனம் அருச்சித்து, திரமுன் நின்று, இருபங்ஙனையும் கிரகின்பிற குளித்து, அழகிற்பட்ட பெழுகை உள்ளம் உருக, கண்ணில் நீர் வர, மெய் சிவிர்பா காத்நமும்பேறத் துதித்து, அரிதின் நீங்கித் தம் அகத்தை யடைந்தனர்.

ஊன் கொண்டுவரச் சென்ற திண்ணனார், காட்டிற் புகுந்து வேட்டமாடி, மான், மரை, முயல் முதலியவற்றை எய்து கொன்று, அவற்றின் உடலங்களைக் கீறி, நறுஞ்சுவையுள்ள இறைச்சிகளை நாடியெடுத்து, தீயிற் காட்டி வதக்கிச் சேர்த்து, கல்லையில் வைத்து, அதில்

கோற்றேவ் பெய்து ஊறவைத்து, முன்னுள் செய்ததே
போல் நீரும் மலரும் கொண்டு, விபைந்து நுந்து, ஆல-
யத்தை யடைந்து, நீராட்டி, மலர் குட்டி, இறைஞ்சியை
ஊட்டும் பொழுது, 'எந்தாய், இவ்விறைச்சிகள் நேற்ற
உண்டவற்றினும் இனிவையாவவை; மீளவும் பென்மை
யாவவை; பற்றல் உறுப்புக்களைப் பதமுற வதக்கி,
நறந்தேவ் பெய்து நலமுறக் பொனைத்ததன், தின்னத்
தின்னைத் தெவிட்டாது' எனப் பலவாறு உபயித்த
உண்பித்தவர், பின்னர் அருகில் விலங்குகள் பெருக்கா-
வண்ணம் பசுவும் இவன் விழித்திதந்து, பெருமனை
விட்டுச் சற்றும் அகலாது காத்திருந்தனர்.

சுவகோசரியர் எவ்வளவு வந்து, தித்திப்பெய்தும்
இறைச்சி முத்தவியவற்றைக் கண்டு, எயிதும் கண்டி,
திருத்தவியைப் கத்தந்த பொது, பெருமனை அருகித்-
துத் துதித்து அகல்வாயினர். இவ்வாறு கங்கு கா-
கள் செல்லவும், ஐந்தாசன் சுவகோசரியர் அலபத்தை
யணைய, அன்னும் எலும்பின் தித்திக்கிடத்தல் கண்டு,
சுந்தாகனன்று, 'என்னே, காட்டாரம். இவ்வாறு பெய்வா
யாவர்! இக் கொதித்தொழில் கண்டிப் பெருமனை
வாளா இதக்கென்றே! என் செய்கோ, என் பெருமனே!
உமது திருவுள்ளம் தித்திப்பெய்வகென்ற உபயாத்த
இருக்கின்றது போலும்! இதனைக் கண்டிப் என் உயிர்
உடலில் தங்கி யிருத்தல் தகுதியோ! இன்னே உயிர் விந்-
கின்றேன்' எனப் பலவாறு கூறிப் பதை பதைத்து,
ஒருவாறு துணிந்து, ஆலயத்தைச் சுத்தஞ் செய்து,
முறைபடி அருகித்து, கூப்பிய கையினராய் நின்று,
தோந்தியம் பெய்தபின், 'எல்லாம் வல்ல இறைபே,
இன்னும் இத் திங்கு நிகழாவண்ணம் கடைக்கணித்து

அருளில்வேண்டும்' என்று வேண்டிக் கொண்டு, தம் இருக்கையை அடைந்தனர்.

அந்தணர் அகமேலிந்து சென்றதை யுணர்ந்த பெருமான், அன்று இவ்வு சிவகோசரியார் கணவில்தோன்றி, 'அன்பனே, வருந்தாதே, ஆலயத்தில் அமர்த்தம் செய்வோம்' வேறிவன் என்று எண்ணாதே, அவன் அன்பே ? குறிக்கொண்ட அடிபன்.

‘அதுமகம் கிடுவோன் செய்தி அறைகுதும் அம்ம தெய்வ நதிபல படிந்து கோற்றும் நவையில்தா னங்கள் செய்தும் விதிபுறங் கண்டு பெற்ற மெல்லெழின் மகன்மேல்தாய்க்குப் புதியஅன் பெனைத்த னைத்தப் புண்ணியற் கெம்மேலன்பு.

மற்றவன் செருப்புக் காலான் மணங்கமழ் கமலு சென்னி உற்றபூ மாற்றுங் காலத் துடம்பெலா மயிற்பொ டிப்ப சிற்றின மகன்பூங் கையாற் றிருமுகம் வருடப் பட்ட பெற்றதா பென்ன கெஞ்சம் பெரிதுரு குதுமா லன்ப.

அவன் மனம் கமங்குக் கையில் அவனுரை பலவும் வேதம் அவன்முயல் தொழில் ளெல்லாம் அறத்தொழில்நியமில்லை அவனியல் காட்டு கின்றும் அன்பக் காளை யேவந் தவனறி யாத வண்ணம் அயலொளித் திருத்தி' என்றார்.

சிவகோசரியார் திரிக்கூட்டுத் தூரிலுணர்ந்து பெருமான் அருளிய அமுதவாகை உன்னியுன்னி, ‘என்னே திருவருள் இருந்தவாறு ! இாக்கம் என்பதை எள்ளவவும் உணராத வேறிவர்க்கும் அன்பு தோன்றுவதோ ! அன்பென்றால் எதன்னோ அன்பு. அவ் வேறிவர் கொண்ட அன்பும், அவர் பெற்ற அருளும் எவர் பெற்றார், எவர் பெறுவார் ! உயர் குலத்திற் பிறந்தென் ? வேதம் அனைத்தும் ஒதியென் ? எத்தகையோர்க்கும் இத்தகைய பேரன்பு எய்துமோ ?’ எனப் பலவாறு வியந்து கூறி, தாம் இதனை யறியாது உரைத்த பழிமொழிகளை எண்ணி

வருந்தி, அச்சமுற்று, வழக்கமேபோல் வைகறையில் வாழ்த்து, பொன் முகரியில் சீரடி, ஆலயத்தை யடைந்து, அருச்சுனை புரிந்து, பெருமான் பக்கத்தில் மறைந்திருந்தனர்.

வேம் டையாடச் சென்ற தின்னானுர் தம் வழக்கமே போல் இறைச்சி முதலியவற்றைப் போதித்துக்கொண்டு விரைந்து வருவா பாயினார். வாய்ப்பில், சபையையில் பல அச்சகுணங் கண்டு, அணுந்தற்று, 'பர் பெருமனுக்கு இன்று என்னுற்றதோ! என் கொடுமை !

என்னு ருயிர்க்குத் துணையாவார்

எரிவெம் பசியா விடோத்தாரோ

அன்றோ கொடிய விலக்கினத்தால்

அச்சுற் றாரோ' எனப் பதைத்து

தன்னு தாலிற் பார்ப்பருத்தத்

தாழா தோடும் பழைவென

முன்னு மனமும் பின்னாக

முதல்வன் தன்பால் ஸ்ரீ ஸ்ரீ.

ஓடி, ஆலயத்தை யடைந்து கோத்துத்தாய், சிவலிங்கம் பெருமான் திருக்கண் ஒன்றில் இடத்தம் பெறுதல் கண்டு, அடியற்ற கெடும்பனைபோல் படியில் விழுந்து அரற்றி, 'ஆ கெட்டான், என் கொடுமை, பரிசியான்' என்று சொல்லிக்கொண்டே எழுந்து, பெருமனைத் தழுவிக்கொண்டு, சுண்ணிற் காலும் பண்ணிவைப் பல் எல் கையினால் துடைத்தும், இடத்தம் பெறுதல் கண்டு, அயங்க கொண்டு, 'இதற்கு என்னோ சிறிதாய் செய்வது' என்று எண்ணி, தமது கைகளை ஒன்றோடொன்று சூழிற்றத்தத் தேய்த்து, சுண்ணில் ஓத்தினார். பின்பு தம் ஆடையைப் பந்துபோல் சுற்றி வாயால் ஊதி, அந்த ஆகியைக் சுண்ணில் அப்பினார். அப்பியும், இடத்தம் காலுதல் கண்டு, 'அந்தோ, இனி என் செய்வேன், என்வாறு உய்வேன்' எனப் பலவாறு பதைத்து வருகிச் சுற்றிலும் பார்த்து

அங்கிருந்த தும்பை, நந்தியாவட்டம் முதலிய மலர்களைக் கொண்டுவந்து கசக்கிப் பிழிந்தனர். எதனாலும் அது குணப்படாமல் கண்டு, ‘எந்தாய், உமக்கு இத்தீங்கு இழைத்தவர் யாரோ? எனது இழைத்தவராகிய வேடுவரே விரோதங்கொண்டு செய்தனவோ? அன்றி, இவ்வனத்தில் திரிகின்ற விலங்கினங்கள் கொம்பினுற் குத்திக்கொடுமை இழைத்தவனோ? இத்திங்கை இழைத்தார் என் கண்ணிற் படுவாராயின், இன்னே அவர்களைக் கொல்வேன்’ எனத் தம் வில்லைக் கையிற் கொண்டு வெளிப்படுத்து, சுற்றித் திரிந்தனர். ஓடிவருங் கண்ணிற் படாமைமால் திரும்பி ஆலயத்திற் புறந்து, பெருமான் கண்ணில் பின்னும் குருதி காணாதல் கண்டு, தம் இருகங்காலும் முகத்தில் அறைந்து, மார்பிட, பொல்லாய் வீங்கிப் படைத்துத், தம் தலையை ஆண்டி, எந்தேன் கிலையில் மேதினார். பின்னும்,

ஓடுவன் மீள்வன் வீழ்வன் உருங்குவன் எழுந்து விம்ம
நீடுவன் அந்தோ என்பன் கெட்டுயிர்ப் பெறிவன் நெஞ்சம்
வாடுவன் பொங்கிப் பொங்கி வாய்விட்டு முகத்தைக் கையால்
மூடுவன் அழுவன் கைகள் மோதுவன் கற்க னோடே.

மலையிடை பெண்கு வாய்த்த மரகத மணியே பெம்பொன் இலகொளிக் குன்றே பெந்தாய் எய்மிரான் நின்னண் புண்ணீர் கலுழ்தரற் கென்னே சொல்லோ காணம் திருவாய் சுற்றும் மலர்கிலை பென்னோ லென்றான் ஆவிகோர் தருகு சென்றான்.

சென்று, குருதி காலும் இடத்தினைக் குறிப்பிடுகோக்கி, ‘இனி இத்தீங்கு என் கொடுகன்’ என நீந் தினைந்து, ‘ஊனுக்கு ஊவிடலை உசிதமாயும்’ எனத் தேகந்து, தம் கண்களில் ஓண்டற வில்லினால் இடந்து, பெருமானது கண்ணில் வைத்து அர்ப்பதலும், இரத்தம் ஓழுகுதல் நிற்க, அக்கண் ஓளி பெற்று விவங்குதல் கண்டார், காண்டலும் பெருமகிழ்வுகொண்டு, தோள்களைத் தட்டி,

‘ஒடினான் திசைகளெல்லாம் உடம்பெலாங் குலுங்கநக்கான்
பாடினான் வாயில் வந்த படியெலாம் கைகள் கொட்டி
ஆடினான் துள்ளித் துள்ளி ஆரவா ரித்தான் இன்று
நாடிநான் செய்த செய்கை நன்றுநன் றென விபத்தான்.’

இவ்வாறு செய்து போனந்தக்கொன்றி, பெருமானைக்
கட்டியணைத்து, முத்தரிட்டு நிற்புர்போது, திண்ணை-
யது போன்னைச் சிவகோரரியாருக்குக் கட்டி எண்ணி,
பெருமான் தம் இடக்கண்ணிலும் இடத்தும் சொரியர்
செய்தனர். அதுகண்ட திண்ணைநர் தம் உவகையனைத்
தும்பாறி, நாயர்க்கடலுள் மூழ்கி வந்தி, ஸ்ரீராம றுதேறி,
‘யான் இனி இறங்கஞ்சேன், மறுத் து வாயோற்கண்டேன்
இக்கோயை தொடிப்பொழுதில் கீழ்துவேன்’ எனக் கூறி,
தமது இடக்கண்ணையும் அம்பினால் இடத்து அர்ப்பித்
துணிந்தனர். தமது கண்ணை மிடத்தரின பெருமான று
கண் இருக்குமிடத்தைக் கண்டுகொள்ள, தமது செந்நாடிக்
காலைத் தூக்கி அக்கண்ணுக்கு அருளில் ஊன்றிக்
கொன்றி, அம்மைக் வகாரிலேத்திக் கண்ணைத் தேடிவந்தி
வாசாரினார். கருணையன் காலகிய மலத்தியாரம்,
அச்சொப்பகத்த மலம் பொருடிக், தமது அருமைத்
திருவாய் பவந்து,

‘நல்லு கண்ணப்ப நல்லு கண்ணப்ப நல்
அன்புடைத் தொன்மல் நல்லு கண்ணப்ப வென்று
இன்னுரை பச்செழுந் மெத்தினை விங்கக்
தன்னிடைப் பித்த தடமலர்க் கெயால்
அன்னவன் தன்னை பம்பிபாடு மயமாபிழைத் து
அருளினன் அருளலும்
விண்மிசை வானவர்
மலர்மலகு பொழிந்தனர் விரகே பாலி உடம்பம்
நுந்நுந் கறங்கின தொல்சூர் முடிவரும்
ஏத்தின நின்னிகை வல்லே
சிவத்தி பெற்றனன் திருக்கண்ணப்பன்.’

பெறலரும் இப்பேற்றைக் கண்ணுளிக் கண்ட சிவ-
கோசரியார் பெருமானையும் பேரன்மீனையும் பணிந்து
அவரது அன்பினை வியந்து தொழுதுகொண்டே சென்-
றனர். ஆறுநாட்களில் அமும்பெறல் செல்வத்தை இனிதி
னடைந்த அன்பரசுகிப திண்ணர்பார் கண்ணப்பர் என்னும்
பெயர் பெற்று விளங்குவா மாமினார்.

கண்ணாப்பர் கண்வயித்தியப் சொந்தமை

கையோடு கையினைக் கனலெழத் தேய்த்தனை
கண்களில் ஒத்தினன் காப்பில்லை
மெய்மே விருந்ததன் உணர்ச்சிச் சுற்றியே
வெய்யற ஆதியவ் விழியி லொத்தித்
தூய்மதா நந்தியும் துய்வாயும் களம்பூவும்
சோர்விலான் தேடி யே நுகறி லாமல்
ஐயனாங் காளத்தி யார்ந்தங் கண்ணிலை
அப்பியாங் காலுதல் அனைய வில்லை

கண்டு மனநொந்து நறுத்தழிந்து
காய மெல்லாம் வேர்வை காண்கின்ற
அண்டு டோன்பினால் அறிவழிந்து
அசைவற்று நின்றேதாம் அறிகலானே.